

KATHY REICHS

KOSTI JSOU VĚČNÉ

Ostatky tří dětí v Montrealu – tím to pro sběratelku kostí teprve začíná...

KOSTI JSOU VĚČNÉ

KATHY REICHS

KOSTI JSOU VĚČNÉ

Přeložila Kristýna Kučerová

Vydal nakladatelství BB/ats s.r.o. v roce 2014

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2012 by Temperance Brennan, L.P.

All rights reserved.

Z anglického originálu *Bones are Forever*

(First published by Scribner, New York, 2012)

přeložila © 2013 Kristýna Kučerová

Redakce textu: Jiří Pacek

Jazyková korektura: Jan Řehoř

Grafická úprava obálky © 2013 Bohumil Fencel

Prví elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7461-952-6

Věnováno mému dávnému příteli
Bobu „Airborne“ Abelovi

PODĚKOVÁNÍ

Ráda bych poděkovala Gillesu Ethierovi, zástupci quebeckého koronera, který mi poskytl informace o zákonech upravujících nakládání s mrtvými dětskými těly v provincii. Doktoři Robert Dorion, Michael Baden a Bill Rodriguez mi pomohli s těmi stránkami soudní vědy, které stojí mimo mou specializaci.

Seržant Valerie Lehaieová a desátník Leander Turner z Královské kanadské jízdni policie se se mnou podělili o informace související s projektem KARE a projektem zaměřeným na pohřešované osoby a neidentifikované lidské ostatky v provincii Alberta. John Yee mi poskytl velmi cenné kontakty. Judy Jasperová mi ochotně odpovídala na nekonečný proud otázek.

V rámci projektu sanace zlatého dolu Giant mě ekoložka Tara Kramerová a odborník na důlní systémy Ben Nordahn vzali hluboko pod zem na úžasnou exkurzi. Tara mi pak následně zodpověděla řadu dotazů.

Cathie Bolstadová ze společnosti De Beers Canada mi osvětlila problematiku těžebního průzkumu. Gladys Kingová se mi věnovala v těžebním registru v Yellowknife.

Mike Warns a Ronnie Harrison mi pomáhali s horou zapeklitých podrobností.

Kevin Hanson a Amy Cormierová z nakladatelství Simon and Schuster v Kanadě mi umožnili cestu do Yellowknife. Judith a Ian Drinnanovi, Annaliese Pooleová, Larry Adamson, Jamie Bastedo a Colin Henderson byli mými vřelými a velkorysími hostiteli na literárním festivalu NortWords.

Velice si vážím neutuchající podpory rektora Severokarolínské univerzity v Charlotte Philipa L. Duboise.

Srdečné díky mé agentce Jennifer Rudolph Walshové a redaktorkám Nan Grahamové a Susan Sandonové. Ráda bych poděkovala i všem ostatním, kteří pro mne tak tvrdě pracují. Jsou to: Laureen Lavelleová, Paul Whitlatch, Rex Bonomelli, Daniel Burgess, Simon Littlewood, Tim Vanderpump, Emma Finniganová, Rob Waddington, Glenn O'Neill, Kathleen Nishimotová, Caitlin Mooreová, Tracy Fisherová, Michelle Feehanová, Cathryn Summerhayesová, Raffaella De Angelisová a celý kanadský tým.

Jsem vděčná své rodině, že zvládá moje nálady a nepřítomnost. Paul Reichs rukopis přečetl a opřipomínkoval, když se rozhodl odejít do důchodu.

Velmi cenným zdrojem mi byly knihy Vernon Frolick: *Fire into Ice: Charles Fipke and the Great Diamond Hunt*, Raincoast Books 2002 a L. D. Cross: *Treasure Under the Tundra: Canada's Arctic Diamonds*, Heritage House 2011.

Ze všeho nejvíc chci poděkovat svým čtenářům. Velmi si vážím toho, že si o Tempe čtete, chodíte na mé besedy a autogramiády, navštěvujete moje internetové stránky (KathyReichs.com), dáváte mi palce nahoru na facebooku a sledujete mě na twitteru (@kathyreichs). Mám vás ráda!

Pokud jsem na někoho zapomněla, je mi to opravdu moc líto. A jestliže jsem se dopustila nějakých chyb, tak jsou jen a jen moje.

1

OČI MIMINKA MĚ POLEKALY. KULATÉ A BÍLÉ, PULZUJÍCÍ POHYBEM.

Stejně jako pusinka a nosní dírky.

Bez ohledu na spoustu larev jsem zasunula prsty v rukavicích pod droboučké tělíčko a jemně nadzvedla ramínko. Dítě se posunulo, bradičku a ruce pevně přitisknuté k hrudníku.

Mouchy dotčeně zabzučely a odlétly.

Soustředila jsem se na detaily. Tenké, téměř neviditelné obočí v obličejí, který snad ani nepřipomínal lidského tvora. Nafouklé břicho. Průhledná pokožka odlupující se z dokonalých prstíků. Kaluže zelenohnědé tekutiny pod hlavičkou a zadečkem.

Dítě bylo nacpané v koupelně ve skřínce pod umyvadlem, zaklíněné mezi zadní stěnou a rezavou odpadní trubkou. Schoulené v embryonální poloze, hlavičku vytočenou a bradu vyčnívající nahoru.

Holčička. Od tělíčka a bezprostředního okolí se odrážely zářivě zelené odlesky.

Nemohla jsem od ní odtrhnout pohled.

Bílé oči se dívaly na mě, jakoby v němém úžasu nad svou beznadějnou situací.

Myšlenky se mi zatoulaly k posledním okamžikům života dítěte. Zemřela ve tmě mateřského lůna? Stala se obětí bezcitně zvrácené dvoušroubovice? Bojovala o život, přimáčknutá k prsům své vzlykající matky? Anebo umřela sama, promrzlá, opuštěná a příliš slabá, aby vydala hlásek?

Jak dlouho trvá, než se novorozenec vzdá života?

Do mozku se mi nahrnul příval obrazů. Ústa lapající po dechu. Kopající nožky. Třesoucí se ruce.

Žaludek se mi sevřel vztekem a smutkem.

Soustřed' se, Brennanová!

Pustila jsem miniaturní mrtvolku a zhluboka jsem se nadechla. V kolenou mi luplo, když jsem se sklonila k batohu a vytáhla z něj poznámkový blok.

Fakta. Soustřed' se na fakta.

Nahoře na skřínce leželo mýdlo, špinavý plastový kelímek, notně otlučený keramický držák na zubní kartáčky a mrtvý šváb. Lékárnička ukryvala lahvičku se dvěma aspiriny, vatové tampony, nosní sprej, tablety proti zácpě, žiletky a balíček náplastí na kuří oka. Ani jeden lék na předpis.

Otevřeným oknem sem pronikal teplý vzduch a roztřepotal toaletní papír zavěšený vedle skříňky. Podívala jsem se tam. Na vodní nádržce ležela krabice s vložkami. V míse byla hnědá obroučka slizu.

Stočila jsem oči doleva.

Olupující se okenní rám lemovala zplihlá, dávno zešedlá tkanina s květinovým vzorem. Špinavým sklem byla vidět benzinka Petro-Canada a zadní stěna večerky.

Od chvíle, kdy jsem vstoupila do bytu, se mi neustále vybavovalo slovo „žlutá“. Zacákaná omítka budovy? Odporná hořčicová barva stěn kolem schodiště? Ušmudlaný kukuřicově žlutý koberec?

Nevím. Ale staré šedé buňky vytrubovaly pořád dokola. *Žlutá.*

Ovívala jsem si obličej zápisníkem. Vlasy jsem měla vlhké.

Bylo devět hodin ráno, pondělí 4. června. V sedm mě vzbudil telefonát Pierra LaManche, šéfa soudnělékařského oddělení *Laboratoire de science judiciaires et de médecine légale* v Montrealu. LaManche probral Jean-Claude Hubert, hlavní koroner provincie Quebec. A Huberta zas policajť Louis Bédard z SQ.

Podle LaManche *caporal* Bédard podal toto hlášení:

V neděli 3. června přibližně ve dvě hodiny a čtyřicet minut ráno se sedmadvacetiletá Amy Robertsová dostavila do Hôpital Honoré-Mercier v Saint-Hyacinthe a stěžovala si na silné vaginální krvácení. Doktoru Arashi Kutchemeshgimu, který měl službu na příjmu, připadala Robertsová značně dezorientovaná. Jelikož při vyšetření zjistil zvětšenou dělohu a objevil zbytky placenty, usoudil, že žena nedávno poro-

dila. Na otázky související s těhotenstvím, porodem či dítětem odpovídala vyhybavě. Neměla s sebou žádné doklady. Kutchemeshgi se rozhodl zatelefonovat na místní služebnu *Sûreté du Québec*.

Asi ve tři hodiny dvacet došlo na dálnici číslo 20 k hromadné havárii pěti vozů a na ambulanci Hôpital Honoré-Mercier přijelo sedm sanitek se zraněnými. Všechny ošetřili, ale Kutchemeshgi byl vyčerpaný a na pacientku, která patrně porodila, zapomněl. Stejně byla tou dobou už pryč.

Kolem čtvrt na tři odpoledne si Kutchemeshgi, osvěžený čtyřmi hodinami spánku, na Amy Robertsovou vzpomněl a zatelefonoval na SQ.

Deset minut po páté *caporal* Bédard dorazil na adresu, kterou mu Kutchemeshgi nadiktoval z přijímacího formuláře Robertsové. Na klepání nikdo nereagoval, a tak odjel.

Asi v šest dvacet doktor Kutchemeshgi hovořil o Amy Robertsové se sestrou z ambulance Rose Buchannanovou, která s ním měla čtyřiačtyřicetihodinovou službu a byla v ordinaci, když Robertsovou přijímali. Buchannanová si vzpomněla, že Robertsová prostě zmizela, aniž by cokoli oznámila personálu. A navíc měla pocit, že Robertsovou už určitě někdy viděla.

Kolem osmé večer Kutchemeshgi zapátral v kartotéce a zjistil, že Amy Robertsová se v Hôpital Honoré-Mercier objevila před jedenácti měsíci a stěžovala si na vaginální krvácení. Vyšetřující lékař zapsal, že patrně porodila. Žádné další podrobnosti.

Kutchemeshgi dostal strach, že by dítě mohlo být v nebezpečí, a také ho trápily výčitky, že se hned neobrátil na policii, jak měl původně v úmyslu, a znovu zatelefonoval na SQ.

Přibližně v jedenáct v noci se *caporal* Bédard vrátil do bytu Robertsové. V oknech tma, opět nikdo neotevřel. Tentokrát se Bédard prošel kolem domu. Vzadu nakoukl do popelnic a všiml si hromady zakrvácených ručníků.

Bédard požádal o povolení k prohlídce a zatelefonoval koronerovi. V pondělí ráno bylo povolení k dispozici a Hubert se obrátil na LaManche. Ten předpokládal nález rozkládajících se ostatků a zavolal mně.

Tečka.

Proto jsem teď trávil krásné červnové ráno v koupelně zpustlého

dvoupatrového domu bez výtahu, který viděl malířskou štětku naposledy v roce 1953.

Za mnou byla ložnice. U jižní stěny stál podrápaný omlácený prádelník, který místo ulomené nohy v jednom rohu podpírala obrácená pánvička. Zásuvky byly zotvírané a prázdné. Na zemi ležel dřevěný rám s matrací, okolo ušmudlaná prostěradla. V malé skříni byla jen prázdná ramínka a staré časopisy.

Dvojitými skládacími dveřmi, jejichž levá polovina visela šikmo z rámu, se z ložnice vcházelo do obývacího pokoje zařízeného ve stylu Armády spásy. Od molů prožraná pohovka. Cigaretami propálený konferenční stolek. Starodávná televize na rozviklaném kovovém podstavci. Stůl a židle z chromových trubek a laminátu.

Jediným náznakem architektonického kouzla bylo úzké arkýřové okno s výhledem do ulice. Pod parapetem trůnila trojdílná vestavěná dřevěná lavice.

S ložnicí sousedila kuchyně, z níž se dalo projít i do obýváku. Nakoukla jsem do ní už před chvílí a všimla si spotřebičů se zakulacenými rohy, které mi připomněly dětství. Keramické kachličky na pultě byly popraskané a spáry zčernalé letitou špínou. Hluboký obdélníkový dřez ve venkovském stylu, který se nyní vrací do módy.

V plastové misce postavené na líně vedle lednice bylo trochu vody. Představila jsem si neurčité domácí zvíře.

Celý byt měl asi pětasedmdesát čtverečních metrů. Odevsad se linul sladkokyselý pach rozkladu připomínající shnilý grapefruit. Většinou vycházel ze zkažených odpadků v kuchyňském koši. A trochu i z koupelny.

Policista hlídal jediné dveře do bytu, otevřené a přelepené oranžovou páskou s logem SQ a slovy *Accès interdit – Sûreté du Québec. Info-crime*. Na jmenovce měl napsáno Tirone.

Mohlo mu být lehce přes třicet. Dříve patrně svalnatá, dnes trošku obtlouklá postava, vlasy barvy slámy, ocelově šedé oči a očividně citlivý nos. Na horním rtu se mu leskla dávka masti Vicks VapoRub.

U arkýřového okna stál LaManche a hovořil s Gillesem Pomierem, pitevním laborantem z LSJML. Oba měli ve tváři zasmušilý výraz a mluvili velmi tiše.

Nepotřebovala jsem slyšet, o čem se baví. Jako soudní antropoložka jsem už viděla tolik míst, jimiž prošla smrt, že je raději nepočítám. Specializují se na rozložené, spálené, mumifikované, rozčtvrcené a skeletonizované ostatky.

Věděla jsem, že další auta už jsou na cestě. *Service de l'identité judiciaire, division des scènes de crime*, tedy kriminálka. Brzy se to tady bude hemžit specialisty, kteří začnou sbírat veškeré otisky prstů, kožní buňky, stopy krve nebo řasy, co se v tomhle malém špinavém brlohu najdou.

Očima jsem zabloudila zpět k umyvadlu. A sevřel se mi žaludek.

Věděla jsem, co holčičku čeká. Útok na její osobu teprve začal. Stane se z ní číslo případu, fyzický důkaz, který je třeba prozkoumat a vyhodnotit. Její drobné tělíčko se zváží a změří. Vlezeme jí do hrudníčku i lebky, vyjmeme mozek a orgány, rozřežeme je a strčíme pod mikroskop. Z kostí odebereme vzorek DNA. Vzorky krve a oční tekutiny půjdou na toxikologický rozbor.

Mrtví jsou bezmocní, ale ti, u nichž panuje podezření, že zemřeli cizím zaviněním, jsou vystaveni dalšímu ponižení. Jejich smrt se stává důkazem, který putuje z laboratoře do laboratoře, z psacího stolu na psací stůl. Technici od kriminálky, soudní znalci, policisté, žalobci, soudci, porotci. Víím, že pokud se chceme domoci spravedlnosti, je toto narušení soukromí nezbytné. Přesto ho nenávidím. I když se ho sama účastním.

Tahle oběť bude aspoň ušetřena krutosti, kterou si mašinerie trestního soudnictví schovává pro dospělé – předhození jejich životů veřejné spotřebě. Kolik toho vypila? Co měla na sobě? Ne, k tomu tentokrát nedojde. Tahle dívenka totiž nevedla žádný život, který by se dal strčit pod drobnohled. V jejím případě nebudou žádné první zoubky, maturitní ples ani provokativní korzet.

Vztekle jsem obrátila prstem list v kroužkovém bloku.

Odpočívej v klidu, maličká. Já se o tebe postarám.

Začala jsem si psát poznámky, když mou pozornost upoutal nečekaný hlas. Otočila jsem se. Za dveřmi ložnice jsem spatřila povědomou postavu.

Štíhlý, dlouhé nohy. Výrazná brada. Pískové vlasy. Jste v obraze?

Pro mě je to hodně dlouhá historie.

Lieutenant-détective Andrew Ryan, Section de crime contre la personne, Sûreté du Québec.

Ryan je polda od kriminálky. Už dlouhá léta spolu trávíme hodně času. V laboratoři i venku.

Naše „mimopracovní záležitost“ je už pasé. Což ovšem neznamená, že se mi ten chlap přestal líbit.

Ryan došel k LaMancheovi a Pomierovi.

Strčila jsem pero do spirály bloku, zavřela ho a vykročila do obýváku.

Pomier mě pozdravil. LaManche zvedl oči připomínající honicího psa, ale neřekl nic.

„Doktorko Brennanová,“ začal Ryan oficiálně. Tak jsme fungovali i v těch šťastnějších dobách. *Zejména* v těch šťastnějších dobách.

„Detektive.“ Sundala jsem rukavice.

„Takže, Temperance.“ LaManche je jediným stvořením na téhle planetě, který používá mé celé křestní jméno. V jeho škrobené, dokonalé francouzštině se poslední slabika rýmuje s „fráns“. „Jak dlouho je ta maličká po smrti?“

LaManche je soudním patologem přes čtyřicet let a nepotřebuje se mě ptát na můj odhad postmortálního intervalu. Tuhle taktiku používá, aby si jeho kolegové nepřipadali méněcenní. Ovšem LaMancheovi se může rovnat opravdu jen málokdo.

„První vlna much nakladla vajíčka jednu až tři hodiny po smrti. Za dalších dvanáct hodin se nejspíš začaly líhnout.“

„V koupelně je docela teplo,“ poznamenal Pomier.

„Devětadvacet stupňů Celsia. V noci možná míň.“

„Takže larvy v očích, nose a ústech naznačují minimální PMI od třinácti do patnácti hodin.“

„Ano,“ řekla jsem. „I když některé druhy much nejsou po setmění aktivní. Entomolog by měl určit, které druhy tu máme a v jakém stadiu vývoje se nacházejí.“

Otevřeným oknem jsem v dálce zaslechla ječení sirén.

„Rigor mortis je maximální,“ dodala jsem spíš kvůli Ryanovi. Ti druzí dva to věděli. „čas tedy odpovídá.“

Rigor mortis označuje ztuhnutí těla, k němuž dochází v důsledku

chemických změn ve svalstvu oběti. Jedná se o přechodný stav, který začíná asi tři hodiny po smrti, kulminuje zhruba po dvanácti hodinách a přibližně po sedmadvaceti hodinách mizí.

LaManche zachmuřeně přikývl, paže složené na prsou. „Takže k úmrtí pravděpodobně došlo včera večer mezi šestou a devátou hodinou.“

„Matka se v nemocnici objevila ráno ve tři čtvrtě na tři.“

Všichni jsme umlkli. Logický závěr byl hodně smutný: miminko žilo asi patnáct hodin.

Nacpané ve skřínce? Bez příkrývky, bez ručníku? Znovu jsem bojovala s přívalem zlosti.

„Skončila jsem,“ oznámila jsem Pomierovi. „Můžete tělo zabalit.“

Přikývl, ale nepohnul se.

„Kde je matka?“ chtěl vědět Ryan.

„Vypadá to, že se vypařila. Bédard byl u domácího a vyslýchá sousedy.“
Siréna venku zesílila.

„Skříň a prádelník jsou prázdné,“ pokračovala jsem. „V koupelně je pár osobních věcí. Žádné zubní kartáčky, pasta ani deodorant.“

„Myslíte, že se ta bezcitná mrcha obtěžovala hygienou?“

Podívala jsem se na Pomiera. Hořkost v jeho hlase mě překvapila. Pak jsem si vzpomněla. Pomier chtěl se svou ženou založit rodinu. Před čtyřmi měsíci potratila. Už podruhé.

Siréna na ulici naposledy zaječela a ztichla. Cvakly dveře. Ozvaly se hlasy. Mluvily francouzsky. Kdosi jim odpověděl. Na kovovém schodišti vedoucím z chodníku do prvního patra klapaly boty.

Brzy se pod páskou protáhli dva muži v kombinézách. Oba jsem znala. Alex Gioretti a Jacques Demers.

Za Giorettem a Demersem vstoupil ještě desátník od SQ. Nejspíš Bédard, napadlo mě. Malé tmavé oči schovával za brýlemi s kovovými obroučkami. Tvář mu hořela vzrušením. Anebo námahou. Jeho věk jsem odhadla na pětáctyřicet.

LaManche, Pomier a já jsme pozorovali Ryana, jak kráčí k nově přichozím. Padlo pár slov a pak Gioretti s Demersem začal otevírat kufříky a pouzdra s fotoaparáty.

LaManche si vyhrnul manžetu a nervozně pohlédl na hodinky.

„Náročný den?“ zeptala jsem se.

„Pět pitev. Doktorka Ayersová je pryč.“

„Jestli se chcete vrátit do laboratoře, klidně tady zůstanu.“

„To bude asi nejlepší.“

Pro případ, že se najdou další těla. Nebylo třeba to říkat.

Zkušenost mi napovídala, že to bude dlouhé dopoledne. Když LaManche odešel, začala jsem pátrat po místě, kde bych se usadila.

Před dvěma dny jsem četla článek o fauně obývající naše pohovky. Vši. Štěnice. Blechy. Roztoči. Otrhané kanape a jeho havěť mě tudíž nelákaly. Rozhodla jsem se pro lavici pod oknem.

Po dvaceti minutách jsem dopsala poslední poznámku. Když jsem zvedla oči, Demers právě nanášel štětcem černý prášek na sporák v kuchyni. Záblesk fotoaparátu mi prozradil, že Gioretti pořizuje snímky v koupelně. Ryan s Bédardem nebyli v dohledu.

Podívala jsem se z okna. Pomier se opíral o strom a kouřil. U chodníku stál zaparkovaný Ryanův džíp společně s mou mazdou a dodávkou kriminálky. Za nimi dva sedany. Jeden měl na dveřích řidiče logo CTV. Na druhém byl nápis *Le Courier de Saint-Hyacinthe*.

Novináři cítí krev.

Otočila jsem se zpátky. Jedno prkno pod mým pozadím se přitom lehce pohnulo. Sklonila jsem se a všimla si štěrbin u stěny pod oknem.

Může prostřední část takové lavice sloužit jako úložný prostor? Vstala jsem a dřepala si na bobek.

Vodorovné prkno vepředu trčelo nad rámem lavice. Vzala jsem pero a zespu do něj zatlačila. Prkno se zvedlo, nadskočilo a narazilo do stěny.

Zevnitř se vyvalil pach prachu a hniloby.

Podívala jsem se do tmy.

A uviděla to, čeho jsem se bála.

DRUHÉ MIMINKO BYLO ZABALENÉ V RUČNÍKU. KREV ČI tekutiny vznikající během rozkladu vytvořily na žlutém froté hnědé květy.

Tělíčko leželo v zadním rohu lavice mezi potrhanou vybledlou baseballovou rukavicí, polámanou tenisovou raketou a několika páry obnošených tenisek. Sbíрку doplňoval prach a mrtvý hmyz.

Z jednoho konce uzlíčku vykukovalo temeno hlavy novorozence s nesrostlými švy. Kost tenká jako membrána byla poprášená jemným chmýřím vlásků.

Zavřela jsem oči. Představila si další dětský obličej. Tmavé kruhy kolem udivených modrých očí. Napucané tvářičky na křehkých kostech.

„Proboha ne,“ ozvalo se.

Otevřela jsem oči a podívala se ven na ulici. K autům u obrubníku se přidal pohřební vůz. Novináři stáli u aut a rozmlouvali.

Oknem zafoukal jemný vánek a já ucítila na obličejí teplo. Anebo to byl adrenalin, který mi vehnal krev do tváří.

„*Avez-vous quelque chose?*“ Máte něco?

Otočila jsem se.

Demers se na mě díval, štětec ve vzduchu. Uvědomila jsem si, že ono „proboha, ne“ vyšlo z mých úst.

Nedůvěřovala jsem svému hlasu, a tak jsem jen přisvědčila.

Demers zavolal na Giorettiho a pak vykročil ke mně. Dlouho se na dítě díval, potom vytáhl z opasku mobil a začal mačkat tlačítka. „Zkusím sehnat psa.“

Za okamžik se k nám přidal i Gioretti. Pohlédl na lavici pod oknem. „*Tabarnouche.*“

Umístil k tělíčku číselné označení a začal fotografovat z různých úhlů a vzdáleností.

Popošla jsem pár kroků stranou a zavolala LaMancheovi. Vydal instrukce, které jsem očekávala. Pokusit se o minimální porušení ostatků. Být ve střehu.

Za dvacet minut měl Gioretti hotové snímky i videosekvenci. Demers sejmul otisky z lavice i jejího obsahu.

Navlékla jsem si latexové rukavice, Demers rozložil obal na mrtvá těla na podlahu vedle vyřazených bot a sportovního náčiní. Když rozepínal zip, svaly na čelisti se mu napjaly.

Sáhla jsem dovnitř do lavice a opatrně jsem vyzvedla druhou dětskou oběť. Podle váhy a nepřítomnosti jakéhokoli zápachu jsem usoudila, že ostatky jsou mumifikované.

Oběma rukama jsem položila uzlíček na igelit. Stejně jako miminko z koupelny, které už leželo zabalené u pohovky, vypadalo i tohle na pytlí pro dospělé žalostně maličké.

Demers držel svítilnu a já uvnitř lavice pinzetou posbírala půl tučtu kostí. Všechny byly menší než nehet u palce. Tři články prstů. Dvě záprstní kůstky. Tělo obratle.

Samostatné kosti jsem uložila do plastové lahvičky a fixem na ni nadepsala číslo případu, datum a své iniciály. Pak jsem lahvičku zastrčila pod žlutý uzlíček.

S Demersem jsme tiše pozorovali Giorettoho, jak pořizuje poslední fotky. Venku na ulici klaply dveře auta, po nich další. Na schodech zaduněly kroky.

Gioretti se na mě tázavě podíval. Přikývla jsem.

Zapnul zip u pytle, volné konce přeložil a svázal. Objevil se Pomier a žena s border kolií. Žena se jmenovala Madeleine Caronová. Kolie Pepper.

Psi cvičení na vyhledávání mrtvol reagují na pach rozkládajícího se lidského těla a dovedou je nalézt stejně, jako když infračervené světlo zjišťuje zdroj tepla. Opravdu šikovný pes dokáže označit místo, kde mrtvé tělo leželo, i dlouho poté, co bylo odstraněno. Jenže i tahle zvířata bývají různá stejně jako jejich psovodi. Dobří, špatní, k ničemu.

Tuhle dvojici jsem viděla ráda. Jak panička, tak fena jsou totiž prvotřídní.

Došla jsem ke Caronové, ruce v rukavicích jsem držela od těla. Pepper mě pozorovala velkýma karamelovýma očima.

„Pěknej bejvák,“ ozvala se Caronová.

„Hotový palác. Pomier s vámi mluvil?“

Caronová přikývla.

„Zatím máme dvě. Jedno v koupelně, druhé v lavici pod oknem.“ Ukázala jsem palcem přes rameno. „Za chvíli je odvezou. Jakmile budou pytle pryč, tak se tu s Pepper projděte. Uvidíte, jestli ji něco zaujme.“

„Dobře.“

„V kuchyni jsou odpadky.“

„Pokud tam není kus lidského těla, nebudou ji zajímat.“

Caronová nejdřív dovedla Pepper k místům, kde se našla tělíčka. Někteří psi jsou vycvičení tak, že místo nálezu označují štěkotem, jiní si sednou nebo lehnou. Pepper si sedá. Na obou místech dřepla na zadek a zakňučela. Caronová ji podrbala za uchem a pochválila: „Hodná holka.“ Pak se natáhla dolů a pustila fenu z vodítka.

Pepper se pročichala kuchyní a obývánkem a vešla do ložnice. S Caronovou jsme ji v uctivé vzdálenosti následovaly.

U prádelníku nic. Slabé zaváhání u postele. Pak fena ztuhla. Udělala krok. Zastavila se, přední tlapku patnáct centimetrů nad zemí.

„Hodná holka,“ pochválila ji mírně Caronová.

Pepper rejčila čenichem ze strany na stranu po celé místnosti. U otevřených dveří přístěnku zvedla hlavu a nasála vzduch.

Po pěti vteřinách zkoumání si sedla, otočila k nám hlavu a zakňučela.

„Hodná holka,“ opakovala Caronová. „Lehni.“

Fena padla na břicho a oči nespouštěla z paničky.

„Sakra,“ ulevila si Caronová.

„Co se děje?“

Obě jsme se otočily. Ani jedna z nás neslyšela Ryana přicházet po schodech.

„Něco našla,“ prohlásila Caronová.

„Jak často se trefí?“

„Často.“

„Označila i jiné místo?“

Zavrtěly jsme hlavou.

„Už se někdy spletla?“

„Zatím ne,“ odpověděla Caronová neradostně. „Ještě jednou ji to nechám oběhnout a pak ji vezmu ven.“

„Prosím, požádejte řidiče pohřebního vozu, aby ještě počkal,“ řekla jsem. „A informujte Pomiera. Chystá se odjet s ostatky do márnice.“

„Dobře.“

Caronová vedla Pepper ke dveřím, já a Ryan jsme se přiblížili k přístěnku.

Neměřil víc než metr na metr a půl. Zatáhla jsem za řetízkový vypínač u žárovky na stropě.

Na železné tyči visela solidní dřevěná ramínka pocházející z doby před několika desetiletími. Byla sesunutá k jedné straně. Nejspíš Demers, napadlo mě.

Po celé délce se nad tyčí táhla dřevěná police. Sbíрку časopisů někdo přemístil na podlahu ložnice. Regál, dveře, tyč i klika byly poprášené Demersovým přípravkem pro snímání otisků prstů.

S Ryanem jsme si toho všimli oba najednou. Na stropě, zhruba uprostřed místnosti. Podívali jsme se po sobě. Ve dveřích se objevil Giorretti.

„Fotil jste tu?“ zeptala jsem se.

Přisvědčil.

„Budeme potřebovat žebřík a teleskopickou kameru.“

Zatímco jsme čekali, Ryan mi povídal o panu domácím. „Stephan Paxton,“ řekl s francouzským přízvukem, ale hned přešel do angličtiny. „Promoce na Harvardu ho fakt nečeká.“

„Co tím myslíš?“

„IQ tykve. Nechápu, jak může vlastnit tři baráky.“ Ryan potřásl hlavou. „Tenhle byt si pronajala Alma Rogersová. Podle Paxtona platí nájem hotově, obvykle tři až čtyři měsíce dopředu. Bydlí tu už tři roky.“

„Rogersová použila v nemocnici falešné jméno?“

„Anebo tady. Ale je to tatáž osoba. Paxtonův popis odpovídá popisu doktora z urgentního příjmu.“

„Udala svou pravou adresu.“

„Podle všeho ano.“

Připadalo mi to zvláštní, ale nechala jsem to být. „Existuje nájemní smlouva?“

„Rogersová se sem nastěhovala s jakýmsi Smithem. Paxton tvrdí, že Smith možná kdysi něco podepsal, ale prý si na papíry moc nepotrpí. Stačí mu prachy předem na dřevo.“

„Rogersová někde pracuje?“

„To nevěděl.“

„A Smith?“

Ryan pokrčil rameny.

„A co sousedi?“

„Bédard je obchází.“

V tu chvíli dorazilo potřebné vybavení. Demers postavil žebřík, Gioretti připojil k přenosnému digitálnímu videorekordéru přístroj, který vypadal jako instalatérské péro. Stiskl tlačítko, monitor zapípal a rozsvítil se.

Ryan držel žebřík, Demers vylezl nahoru a prstem prozkoumal rošt. Ten se pohnul a dolů začal padat déšť prachu z omítky.

Demers vytáhl z opasku šroubovák. Stačilo párkrát otočit a šrouby povolily. Když sundával mřížku a podával nám ji, zasypala nás další omítka. Nasadil si přes ústa roušku a pak natáhl ruku do tmavého obdélníku ve stropě. Plochou dlaní opatrně hmatal. „Je tady trám.“

Ruka mu bloudila sem a tam. Zatajila jsem dech.

„Izolace.“ Nakonec Demers zavrtěl hlavou. „Budu potřebovat kameru.“

Gioretti mu podal přístroj. Na konci držáku byl optický senzor se čtyřmilimetrovým objektivem. Maličká kamera bude snímat vnitřní prostor, takže jej uvidíme v reálném čase.

Demers zapnul přístroj a do tmy zasvítit jasný paprsek. Nastavil zakřivení a strčil kameru do otvoru. Na monitoru se objevil rozmazaný šedý obraz.

„Máme to.“ Gioretti otočil číselníkem a šedá skvrna se proměnila v dřevěný trám. Pod ním byla nejspíš stará vermikulitová izolace.

„To musí být stropní nosník,“ poznamenal Ryan.

Na obrazovce jsme viděli, jak kamera pomalu přejíždí po nosníku.

„Zkus to na druhou stranu,“ navrhol Ryan. „Měl bys tam narazit na stěnu a trám krovu.“

Demers změnil směr.

Ryan měl pravdu. Asi tři čtvrtě metru za levým okrajem otvoru se trám napojoval na svislý nosník.

Trámy se spojovaly ve tvaru písmene V. A mezi nimi byl další uzlíček v ručníku.

„Do prdele práce,“ zaklel Gioretti.

Za hodinu a půl byl strop přístěnku rozebraný a v pytli o velikosti devadesát na dvě stě dvacet centimetrů leželo třetí miminko.

Další se už našťestí ve stísněném podkroví nenašlo.

A Pepper ani venku nic neoznačila.

Do pohřebního vozu byly naložené všechny tři pytle, které se uprostřed mírně nadouvaly.

Novináři na ulici si zvědavostí málem cvrnkali do kalhot. Ale drželi se v uctivé vzdálenosti. Zajímalo mě, čím jim Ryan pohrozil, že neotravovali.

Stála jsem u zadního nárazníku pohřebního vozu. Kombinézu už jsem si svlékla a slunce mě příjemně hrálo do ramen i hlavy.

Ačkoli byly dvě pryč a já od rána nic nejedla, neměla jsem chuť. Upřene jsem se dívala na pytle a přemýšlela o ženě, která je něčeho takového schopná. Cítí výčitky, že zavraždila své děti? Anebo žije dál svůj život a vůbec si neuvědomuje hrůznost svého zločinu?

Začaly se mi vracet obrazy z minulosti. Nezvané. Nechtěné.

Můj bratříček Kevin, který zemřel na leukemii ve věku tří let. Nedovolili mi podívat se na jeho tělo. Pro můj osmiletý mozek byla jeho smrt příliš neskutečná. Jeden den tu byl a další už ne.

Dětským způsobem jsem chápala, že Kevin onemocněl a že nebude žít dlouho. Ale když se to stalo, nešlo mi to do hlavy. Potřebovala jsem se s ním rozloučit.

Na ulici se Ryan bavil s Bédardem. Zase.

Desátník už nám před chvílí oznámil, že při výsledku sousedů objevil jedinou osobu, která si vzpomněla, že někdy viděla Almu Rogersovou.

Postarší vdova Robertina Hurteauová bydlí v domě naproti a často pozoruje dění na ulici přes žaluzie v obýváku.

Stará paní popsala Almu jako *ordinaire*. Nevybavila si, kdy ji naposled viděla vcházet do bytu či z něj vycházet. Občas ji prý zahlédla s mužem, ale nikdy s dítětem. Muž byl *barbu*.

A co pes? Napadlo mě. Anebo to byla kočka? Ptal se na to někdo? Zmizelý domácí mazlíček mi nešel z hlavy. Kde je? Odvezla si ho Robertsová-Rogersová s sebou? Opustila ho anebo zabila stejně jaké své potomky?

Tři mrtvá miminka a já si tu dělám starosti kvůli zvířeti. Pak se v tom vyznejte.

Někde tam jsi, pomyslela jsem si. Amy Robertsová. Almo Rogersová. Cestuješ? Autem? Autobusem? Vlákem? Sama? S otcem těch nebohých mrtvých dětí? Jedním z nich? Kolik otců vlastně ta miminka měla?

Doufala jsem, že Ryan přinese nové informace.

Demers a Gioretti už balili nádobíčko. Nečinně jsem je pozorovala, když vtom za jejich autem zajela k obrubníku zelená kia. Dveře se prudce otevřely a ven vystoupil muž. Měl na sobě džíny a nátělník odhalující až příliš velkou porci holé kůže. Zplihlé vlasy, zarudlá, flekatá tvář a neupravený plnovous.

Přehodil paži přes dveře a prohlížel si vozy u chodníku. Pak se otočil a soukal se zpátky za volant.

Unavený mozek vypálil jediné slovo.

Barbu.

Vousáč.

Otočila jsem se, abych zavolala.

Ale Ryan už sprintoval po chodníku.

3

RYAN DOBĚHL K AUTU VE CHVÍLI, KDY ŘIDIČ ZAVŘEL DVEŘE. Natáhl se dovnitř otevřeným oknem a vyrval klíčky ze zapalování.

Byla jsem půl bloku daleko, ale stejně jsem slyšela: „Co to kurva je?“

Bédard doklusal, když Ryan vytahoval policejní odznak.

„Co je, kurva?“

Řidič mluvil anglicky. A měl dost okleštěný slovník.

„Hni sebou!“ Ryan zalomcoval klikou.

„Co kurva...?“

„Dělej!“

Vynořily se nohy v sandálech a za nimi tělo běluhy.

Bédard vytáhl pistoli Glock, Ryan obrátil Běluhu, namáčkl ho na kiu, kopnutím mu roztáhl nohy a prohledal ho.

„Co je? To nedostanu předem ani panáka?“

Ryan se vtipu nezasmál.

Ze zadní kapsy mužových kalhot vytáhl plátěnou peněženku. Jakmile se přesvědčil, že jeho podezřelý není ozbrojen, o krok ustoupil a začal zkoumat její obsah. Bédard stál hned vedle s rozkročenýma nohama a v obou rukou svíral pistoli namířenou na Běluhu.

„Otoč se, ale ruce nech nahoře.“

Běluha poslechl.

„Ralph Trees?“ Ryan zvedl oči od plastové kartičky, patrně řidičského průkazu s fotografií majitele.

Běluha stál s rukama nad hlavou, mlčel a tvářil se našťavaně. Chlupy vyrůstající v podpaží pokračovaly dolů po obou stranách hrudního koše.

„Jsi Ralph Trees?“

Běluha neodpověděl.

Ryan si sáhl za záda a od opasku odepjal pouta.

„Co se sakra děje?“ Běluha roztáhl masité prsty. „Fajn. Fajn. Ale jsem Rocky, ne Ralph.“

„Co tady děláš?“

„Co tady děláte vy?“

„Ty jsi fakt srandovní chlápek, Rocky.“

„Hele, co kdybyste řek tady Drsnému Harrymu, aby dal tu bouchačku pryč?“

Ryan kývl na Bédarda. Desátník spustil ruku s pistolí, ale zbraň do pouzdra nezastrčil.

Ryan se obrátil zpátky k Treesovi a zamával řidičákem. Trees něco zamumlal, ale já mu nerozuměla.

Došla jsem k nim. Nevěnovali mi pozornost.

Zblízka jsem viděla, že Trees má oči protkané pavučinkou červených žilek. Výšku jsem odhadovala na metr devadesát tři, váhu na sto padesát či víc. Mezi spodním rtem a bradkou se vyjímal tetování ve tvaru obráceného úsměvu s vyceněnými zuby. Stylové.

„Přijel jsem za ženskou. Pokud vím, tak to není zločin.“

„Vražda je.“

„O čem to kurva mluvíte?“

„Kdo je tvoje přítelkyně?“

„Není to moje přítelkyně.“

„Začínáš mě srát, Rocky.“

„Hele, spím s ní, když mám chuť, ale to ještě neznamená, že jí posílám na Valentýna bonboniéru.“

Ryan ho jen mlčky pozoroval.

„Alva Rodriguezová.“ Krvavé oči si změřily Ryana, pak Bédarda a znovu Ryana. „Vo to de? Někdo Alvu voddělal?“

„Kdy jsi naposled viděl slečnu Rodriguezovou? Nebo s ní mluvil?“

„Kurva, já nevím. Před dvěma třema tejdnama.“

„Zkus si líp vzpomenout.“

„Hele, tohle je šikana.“

„Stěžuj si.“

Trees zaletěl očima ke mně. „Co je to za kočku?“

„Soustřed se na mě, jo?“

„Celý je to kravina.“

„Kdy jsi byl naposled v kontaktu se slečnou Rodriguezovou?“

Trees se zatvářil, jako že usilovně přemýšlí. Roztěkané oči a pot na čele ovšem prozrazovaly, že si na suveréna jenom hraje. „Ve čtvrtek před dvěma tejdnama. Ne, ve středu. Zrovna jsem se vrátil z Calgary.“

„Proč z Calgary?“

„Jezdím pro švagra s tirákem.“

„Kde je slečna Rodriguezová teď?“

„Chlape, můžu dát ruce dolů?“

„Ne.“

„A jak to mám sakra vědět? Se mi nehlásí. Jak jsem říkal, přijdu, skočím na ni a pak si jdu po svejch.“

„A za tohle randění jí platíš?“

„Já? Si děláte prdel?“ Umaštěný samolibý úsměv ve mně vyvolal touhu po hodně horké sprše. „Stačí, když tý čubce přinesu lahvinku, je ráda. Víte, jak to myslím, ne?“

„A taky jí nosíš herák?“

„S takovejma věcmama nemám nic společného. Já se držím chlastu.“

„Víš co, Rocky? Já si myslím, že mi lžeš. Koukám na tebe a vidím chlápka, co si rád šňupne. Chlápka, co možná i dealuje. Co kdybych ti prohledal autíčko?“

„To nemůžete.“

„Co myslíte, desátníku Bédarde?“ Ryan nespouštěl oči z Treese.

„Myslíte, že můžeme?“

„Můžeme.“

Ryan předal řidičák Bédardovi. „Co kdybyste nám Romea trochu proklepl? Třeba má u policie zajímavý záznam.“

Bédard zastrčil pistoli do pouzdra a odkráčel k vozu. Zatímco proháněl Treesevo jméno informačním systémem, Ryan a já jsme mlčky čekali. Stejně jako řada lidí vystavených stresu pocítil i Trees potřebu ticho vyplnit. „Hele, říkám vám, co vím. A moc toho teda není. S Alvou jsme mluvením neztráceli čas.“

„Kde slečna Rodriguezová pracuje?“ zeptal se Ryan.

„Vy mě neposloucháte?“

„Má pravidelný příjem? Z čeho platí nájem?“

Trees pokrčil rameny; s rukama nad hlavou mu to moc nešlo.

„A co když jsi ji oddělal, Rocky? Zaháčkoval jsi ji na koks, takže byla vždycky po ruce, když jsi potřeboval rychlý číslo. To je ten kšeft, o kterém mluvíš? Paseš kromě Rodriguezový ještě další ženský?“

„Ani nápad. Já na ni dával pozor. Alva není... žádnéj génius.“

Ryan začal pálit otázky jednu za druhou, měnil témata, aby Treese vyvedl z míry. „Víš, že používala i jiná jména než Rodriguezová?“

Trees zavrtěl hlavou.

„Kde bydlela, než se přistěhovala sem?“

„Je Mexičanka, ne? Nebo něco takovýho.“

„Proč si to myslíš?“

„Podle jména. A měla trochu přízvuk. Ne francouzskéj. Myslel jsem, že je z Mexika. Ale nevadilo mi to.“

„To je dojemný, že jsi tak tolerantní.“

Trees obrátil oči v sloup. Předloktí mu vlastní vahou klesala dolů ve tvaru písmene V.

„Jsi otec toho děcka?“

„Cože?“

„Pomáhal jsi ho zabít?“

„Koho zabít?“

„Pustil sis nějakou muziku, abys ho neslyšel křičet?“

„Kurva, zbláznil jste se?“

„Anebo si s dětma poradila sama, protože jsi jí to nařídil?“

Trees těkal pohledem z Ryana na mě, pak se podíval na auto a znovu celé kolečko zopakoval. Napadlo mě, jestli se nechystá zdrhnout.

„Tři, Rocky. Tři novorozeňata. Zrovna je vezou do márnice.“

„Jste fakt cvok. Alva nebyla těhotná. A není. Kde vůbec je?“ Trees zapomněl, že má mít ruce nad hlavou. Udeřil se dlaněmi do hrudi. „Co vode mě chcete?“

„Domníváme se, že slečna Rodriguezová v neděli brzy ráno porodila.“ Ryan kývl hlavou k domu, kde jsme strávili den. „Dítě jsme našli pod umývadlem v koupelně. V bytě byla schovaná další dvě.“

„Kurva práce.“ Z Treesova obličejem zmizela barva, takže nos mu zářil jako jasný pruh v poli poďobané šedi. „O tom, že byla Alva těhotná, vůbec nic nevím.“

„A jak je to možné, Rocky? Když jsi jí byl tak oddaným strážcem.“

„Alva je, no víte, tlustá. Nosí velký hadry. Vypadá jako chodící stan.“

„Jen se neboj, zapeklitou otázku otcovství vyřeší test DNA. Jestli jsi otec, můžeš jim koupit kytky na hrob.“

„Celý je to nějaký podělanej nesmysl.“

„Kam by tak mohla jít, Rocky?“

„Hele, pořád to vopakuju. Já nevím, odkud pochází. Nevím, kam jela. Jenom vím, že...“

„Jo. Jsi fakt romantik. Kde jste se vy dva potkali?“

„V baru.“

„Kdy?“

„Před dvěma rokama. Možná před třema.“

„Kde jsi byl od soboty?“

Trees se rozzářil, jako kdyby mu svitla špetka naděje. „Měl jsem ryto do Kamloops. Můžete se poptat u švagra.“

„To se vsaď.“

„Můžu si vzít něco z auta?“

Ryan jednou přikývl. „Ale nezkoušej žádný kovbojský triky.“

Trees se natáhl na zadní sedadlo, vyndal pár papírů zpod prázdného sáčku z KFC a podal je Ryanovi. „Nahore je reklamní leták firmy mého švagra. To zelený je objednávka. Zkontrolujte si datum. Byl jsem v Kamloops.“

Ryan začal číst leták. „Máš to tady? Potřebuješ to jinde? S námi to bude rychlovka.‘ Skvělá poezie.“

Treesovi sarkasmus unikl. „Jo, Phil to se slovíčkama umí.“

„Phil vypadá jako skunk.“

„Hele, nemůže za to. Už se takovej narodil.“

Ryan přelétl očima cestovní příkaz a pak mi oba papíry podal. Jeho poznámka mě zaujala, a tak jsem se podívala na leták.

Za volantem tiráku seděl usmívající se a mávající spokojený řidič;

patrně Phil. Měl černé vlasy sčesané dozadu. Nahoře se mu od čela k temeni hlavy táhl bílý pruh.

Bédard se vrátil. Zavrtěl hlavou.

Ryan se rozkročil a pozoroval Treese, jako by zvažoval možnosti. Pak řekl: „Takže teď uděláš tohle. Půjdeš s desátníkem Bédardem. Napíšeš nám kontakt na sebe i svého švagra a kohokoli dalšího, kdo ti může krýt tu tvou ubohou prdel. Umíš psát, že jo, Rocky?“

„Jste fakt srandovní chlápek.“

„K popukání, hlavně když prohledávám autáky.“

„Fajn. Fajn.“ Dvě smířlivé dlaně obrácené vzhůru.

„Sepíšeš o Alvě Rodriguezové všechno, na co si vzpomeneš. Všechno, i kdy naposled spláchla záchod. Rozumíš?“

Trees přisvědčil.

Ryan se na mě podíval a povytáhl obočí.

„Má Alva psa nebo kočku?“ zeptala jsem se.

„Psa.“

„Jakou rasu?“

„Prostě psa.“ Toho hñupa moje otázka očividně zmátla.

„Velký? Malý? Dlouhé uši? Hnědý? Bílý.“

„Malej šedivej ůrvanej hajzlík. Sere po celým bytě.“

„Jak se jmenuje?“

„Jak to mám kurva vědět?“

„Kdyby Alva odjela, vzala by ho s sebou?“

„Jak to mám kurva vědět?“

Ryan se na mě zkoumavě díval, ale neříkal nic. Pak se otočil k Treesevi: „Tak jdi, Rocky. A pořádně zapátrej v paměti.“

Trees kráčel za Bédardem a Ryan mě doprovodil k autu.

„Co si o něm myslíš?“ zeptala jsem se.

„Tenhle chlapík by asi potřeboval gépésku, aby našel vlastní zadek. Vymaštěnej mozek.“

„Myslíš, že bere?“

Ryan na mě udělal obličej „si děláš srandu?“

„Připadalo mi, že zpráva o dětech ho vážně šokovala.“

„Možná,“ odpověděl Ryan. „Ale já si ho pohlídám jako blecha kočku.“

„Něco nového o Robertsově?“

„Demers dost pochybuje, že otisky budou použitelné. Ty, co sejmul, se budou chvíli zpracovávat. Jestli Robertsová není v systému, stejně je to slepá ulička. Za energie platil domácí. Není tu žádný telefon. Počítač. Žádná papírová stopa. Jestli mamča pláchla, může trvat pěkně dlouho, než ji najdem.“

„A miminko nám nepomůže.“

Jak se ukázalo, sakra jsem se spletla.

4

DRUHÝ DEN RÁNO JSEM DVACET MINUT POPOJÍŽDĚLA hlemýždím tempem v úzkých uličkách Hochelaga-Maisonneuve, dělnické čtvrti co by kamenem dohodil na východ od *centre-ville*. Míjela jsem patrové domky s železným schodištěm, obchody s potravinami, školu, malý park. Ale v červnu v úterý v osm hodin ráno nebylo u chodníku jediné volné místo.

Ani nechtějte, abych o tom začínala. Člověk potřebuje titul ze stavebního inženýrství, aby pochopil, kdy a kde se může v Montrealu legálně parkovat, a navíc ještě musí mít štěstí výherce v loterii, aby našel místo, kam se vejde.

Při pátém průjezdu rue Parthenais asi půl bloku přede mnou vyjel od chodníku minicooper. Vyrasila jsem dopředu a po chvíli zběsilého točení volantem a několika nadávkách nacpala svou mazdu do uvolněného prostoru.

Hodiny na palubovce ukazovaly 8.39. Skvělé. Ranní porada začíná za šest minut.

Ze zadního sedadla jsem sebrala notebook a kabelku, vystoupila a zhodnotila svůj výkon. Patnáct centimetrů vepředu, dvacet vzadu. To není špatné.

Spokojeně jsem se vydala k dvanáctipatrové budově ze skla a oceli, kterou nedávno přejmenovali na Édifice Wilfrid-Derome, a to na počest prvního slavného quebeckého kriminalisty. Slavného podle quebeckých měřítek. V soudních kruzích.

Pospíchala jsem po chodníku a dívala se přitom na černého obra připomínajícího tvarem písmeno T. Depresivní budova tyčící se nad okolními domy mi s modrou oblohou v pozadí připadala trochu nepatřičná.

Starousedlíci dodnes budovu označují jako QPP nebo SQ. Quebecká provinciální policie pro anglofonní obyvatelstvo, *Sûreté du Québec* pro frankofonní. Dává to smysl. Provinciální policejní sbor si tady už desítky let nárokuje většinu podlahové plochy.

Jediným nájemcem *édifice* ovšem nejsou. *Laboratoire de sciences judiciaire et de médecine légale* zabírá poslední dvě patra. V desátém je *bureau du coroner*. Márnice a pitevny jsou v suterénu. Sláva, všichni pěkně pohromadě. V mnoha směrech mi to práci usnadňuje, v mnoha ztěžuje. Ryanova kancelář je osm pater pod mojí.

V hale jsem ukázala průkazku a pak ji strčila do čtečky u výtahu, u vchodu do jedenáctého patra a u skleněných dveří oddělujících soudnělékařské křídlo od zbytku téčka. Bylo tři čtvrtě na devět a na chodbě poměrně klid.

Míjela jsem dveře do mikrobiologické, histologické a patologické laboratoře a prosklenou horní částí viděla muže a ženy v bílých pláštích, jak pracují u mikroskopů, stolů a dřezů. Několik z nich na mě zamávalo anebo neslyšně pozdravilo. Oplatila jsem *bonjour* a spěchala do kanceláře. Neměla jsem náladu na povídání. Děsně nerada chodím pozdě.

Sotva jsem odložila notebook a uklidila kabelku, na stole se rozdrnčel telefon. LaManche se už nemohl dočkat, až zahájí poradou.

Když jsem vstoupila do zasedačky, u stolu seděl pouze šéf a jeden další patolog Jean Pelletier. Oba napolo vstali, jak to dělají postarší pánové, když do místnosti vejde žena.

LaManche se mě zeptal, co se dělo po jeho odjezdu ze Saint-Hyacinthe do úřadu. Informovala jsem ho a Pelletier tiše naslouchal. Je to malý, podsaditý muž s řídkými šedými vlasy a pod očima má vaky jako sumec. I když je LaMancheův podřízený, v laboratoři pracoval už dobrých deset let, když šéf nastoupil.

„S pitvou dítěte začnu hned, jak se rozejdeme,“ řekl mi LaManche svou dokonalou francouzštinou ze Sorbonny. „Pokud z těch dvou dalších novorozeňat zbyly jen kosti, jak jste říkala, oba případy dostanete vy.“

Přikývla jsem. Věděla jsem, že to tak bude.

Pelletier si vzdychl, a tak jsem se na něj podívala.

„Je to smutné.“ Pelletier bubnoval prsty do stolu, ukazováček i palec měl po půl století kouření gauloisek zežloutlé. „Tak strašně smutné.“

V tu chvíli se k nám přidali Marcel Morin a Emily Santangelová. Další patologové. *Bonjour a comment ça va* kolem dokola. LaManche rozdál kopie dnešního rozpisu a začal probírat a přidělovat jednotlivé případy.

V Longueuil se našla devětatřicetiletá mrtvá žena zamotaná do igelitového pytle z čistírny. Podezření na alkohol.

Pod mostem Pont des Îles na Île Sainte-Hélène voda vyplavila na břeh mrtvého muže.

Třiačtyřicetiletou ženu umlátí manžel při hádce kvůli dálkovému ovládání k televizi. Dorvalskou policii zavolala jejich čtrnáctiletá dcera.

V Saint-Augustin našli zastřeleného čtyřiaosmdesátiletého farmáře v domě, kde bydlel se svým o dva roky mladším bratrem.

„A kde je bratr?“ zeptala se Santangelová.

„Možná jsem blázen, ale řekl bych, že SQ si láme hlavu s úplně stejnou otázkou.“ Pelletierovi při mluvení klapala zubní protéza.

Děti ze Saint-Hyacinthe dostaly čísla LSJML 49276, 49277 a 49278.

„Detektiv Ryan se pokouší najít matku?“ LaManche to pronesl spíš jako konstatování než otázku.

„Ano,“ odpověděla jsem. „Ale není čeho se chytit, takže to asi potrvá déle.“

„Monsieur Ryan je muž mnoha talentů.“ Ačkoli Pelletier zachoval kamennou tvář, mě neobalamutil. Dědula dobře věděl, že jsem s Ryanem něco měla, a rád si rýpnul. Neskočila jsem mu na to.

Santangelová dostala utopence a oběť v igelitovém pytli. Ubitá manželka připadla Pelletierovi, zastřelený stařec Morinovi. Když byly případy rozdány, LaManche označkoval svůj soupis příslušnými iniciálami. Pe. Sa. Mo.

La se objevilo u spisu LSJML-49276, novorozence z koupelny. Br pak u LSJML-49277 a LSJML-49278, miminka z lavice pod oknem a ze stropu.

Po poradě jsem se vrátila do kanceláře, z plastové přihrádky vytáhla dva formuláře a připnula je na podložky ve spisech. Každý z nás používá jinou barvu. Růžová je pro odontologa Marca Bergerona. Zelená je Jean Pelletier. LaManche má červenou. Jasně žluté desky znamenají antropologii.

Hledala jsem pero a přitom si všimla, že mi na telefonu bliká červené světýlko.

Lehce jsem se zachvěla. *Ryan?*

Ježíšmarja, Brennanová. Vždyť je po všem.

Dosedla jsem na židli, zvedla sluchátko, zadala číslo své hlasové schránky a heslo.

Novinář z *Le Courier de Saint-Hyacinthe*.

Novinář z *Allô Police*.

Vymazala jsem vzkazy, odebrala jsem se do dámské šatny, převlékla se do sálového mundúru a pokračovala ven ze soudnělékařského křídla do postranní chodby, která vede kolem kanceláře sekretářky ke knihovně. Tam je totiž výtah, k němuž potřebujete zvláštní průkazku.

Dveře se otevřely, já vstoupila dovnitř a stiskla knoflík, díky němuž mě výtah odveze do márnice. Zbývaly jen dvě další možnosti: *bureau du coroner* a LSJML.

Dole zatočit doleva, pak doprava a dojít k modrým dveřím jak z ostrova Santorini, na kterých se skví nápis *Entrée interdite*. Vstup zakázán. Vložila jsem průkaz do čtečky a vykročila dlouhou úzkou chodbou, která se vinula po celé délce budovy.

Nalevo jsem míjela místnost s rentgenem a čtyři pitevny. Tři z nich jsou vybaveny jedním stolem, ta poslední dvěma. Napravo u stěny stály sušáky na mokré prádlo, důkazní materiál a osobní předměty nalezené u těl, počítačové pracovny a vozíky pro přepravu vzorků do laboratoří ve vyšších patrech.

Maličkými okny ve dveřích jsem viděla Santangelovou a Morina, jak v pitevnách číslo jedna a dvě začínají s ohledáním těl. Každý patolog měl u sebe ještě policejního fotografa a pitevního technika nebo asistenta.

Gilles Pomier a technik Roy Robitaille připravovali nádobíčko ve velké pitevně. Budou asistovat Pelletierovi a LaMancheovi.

Pokračovala jsem do pitevny číslo čtyři, která má speciální ventilaci pro rozložená, utonulá, mumifikovaná těla a další aromatické lahůdky. Takové případy dělám já.

Stejně jako ostatní pitevny má i čtyřka dvojité dveře vedoucí do márnice s chladičími boxy; do každého se vejde jeden vozík.

Hodila jsem psací podložky na pult, ze zásuvky vytáhla igelitovou zástěru, z druhé roušku, navlékla si je a zatlačila do dveří.

Přepoččet.

Sedm bílých štítků. Sedm dočasných obyvatel.

Našla jsem kartičky se svými iniciálami, LSJML-49277 a LSJML-49278. Obě byly přilepené na stejných dvířkách.

Mrtvé děti potřebují tak málo místa, napadlo mě.

Na obou štítcích byl stejný smutný popis. *Ossements d'enfant*. Dětské kosti. *Inconnu*. Neznámé.

Záblesk vzpomínky. Chovám Kevina v náruči a bojím se ho stisknout, abych mu nepolámala křehké kostičky a neudělala mu modřiny na tělíčku bílém jako mléko.

Stála jsem mezi chladnou nerezovou ocelí a cítila tělo svého brášky, lehké jako pírkó, slyšela tichý rytmus jeho dechu, vybavila si vůni jeho potu a dětského šamponu.

Seber se, Brennanová. Dělej svou práci.

Vzala jsem za kliku a dveře se otevřely. Vyvalil se studený vzduch a přinesl s sebou pach zmrzlé smrti.

Nahoře na vozíku vedle sebe ležely dva složené vaky na mrtvá těla. Nohou jsem vozík odbrzdila a vytáhla ven.

Vycouvala jsem dvojitými dveřmi a Lisa mezitím začala připravovat nástroje na postranní pult. Společně jsme zaparkovaly vozík souběžně se stolem, který byl uprostřed pitevně přišroubovaný k podlaze.

„V SIJ je dneska fofr.“ Lisa si ráda procvičuje jazyk, a tak se mnou mluví anglicky. „Musíme se s doktorem LaManchem podělit o jednoho fotografa.“

„To nevadí. Nafotíme to samy.“

Lise je něco málo přes čtyřicet a pracuje tu od devatenácti, kdy dostudovala. Je chytrá a sečtělá, ruce má šikovné jako chirurg a je absolutně nejlepší pitevní asistentkou v LSJML.

Navíc je nesmírně oblíbená mezi quebeckými policajty. Mám podezření, že kromě její šikovnosti a slunečné povahy v tom hrají roli blond vlasy a velikost podprsenky.

„Vypadají tak maličké.“ Lisa se dívala na pytle, ve tváři smutek.

„Pořídíme pár fotek, než je rozbalíme.“

Lisa vyplnila identifikační list případu, zkontrolovala nikon a já jsem zapsala základní informace do prvního formuláře.

Jméno: *Inconnu*. Datum narození: prázdkno. *Laboratoire de science judiciaires et de médecine légale*, č: 49277. Číslo márnice: 589. Policejní identifikační číslo: 43729. Patolog: Pierre LaManche. Koroner: Jean-Claude Hubert. Vyšetřovatel: Andrew Ryan, *Section des crimes contre la personne, Sûreté du Québec*.

Doplnila jsem datum a všechno zopakovala ještě jednou na formuláři pro dítě z přístěnku. Lisa zatím fotila oba černé pytle. Pak si navlékla rukavice, vytáhla ze zásuvky pod pultem igelit a rozložila ho na pitevní stůl. Tázavě se na mě podívala.

„Rozeptejte je,“ vybídla jsem ji.

Srolované ručníky byly stejné, jak jsem si je pamatovala; zelený a žlutý, oba promáčené tekutinami smrti. Lisa je vzala do obou rukou a položila na stůl. Začala znovu fotit a já si psala poznámky.

„Začneme s dítětem z lavice.“ Ukázala jsem na žlutý raneček.

Konečky prstů jsem jemně uvolnila vnější vrstvu a rozevřela ručník. Pak jsem překulila raneček na stranu a pomalu odhalovala obsah.

Lidské novorozeně má jen malý objem tkání. Po smrti může nedostatek tělesného tuku vést k mumifikaci, nikoli k rozkladu. Právě tohle se stalo u miminka schovaného v lavici pod oknem.

Těličko bylo schoulené, hlava sehnutá dolů, paže i nohy skrčené a překřížené. Hrudník, břicho a končetiny obalovala vyschlá pokožka, svaly a šlachy, které se táhly dál přes drobné kůstky obličejje. V prázdných očníkách bylo cosi připomínající scvrklé hroznové víno.

Lisa se zrovna natahovala pro nikon, když do dveří strčil hlavu Pomier a promluvil na mě. „Doktor LaManche se vás chce na něco zeptat.“

„Teď?“ Lehce podrážděně.

Pomier přisvědčil.

I když jsem se už nemohla dočkat, až se pustím do práce, věděla jsem, že se nejedná o triviální záležitost. Šéf by mě bezdůvodně nerušil.

„Nafotťte to ze všech úhlů, celé i v detailu,“ řekla jsem Lise. „A pak nechte udělat kompletní rentgen.“

„Kosti se budou překrývat, s tím si neporadím.“

„Měření ze snímků zřejmě nepřipadá v úvahu. Ale udělejte, co půjde. Jestli se nevrátím, až budete hotová, rozbalte i druhé dítě a vyfotografujte ho. Kdybyste cokoli potřebovala, víte, kde mě hledat.“

Lisa přikývla.

„Jdeme,“ vyzvala jsem Pomiera.

Každá márnice má svou vlastní charakteristickou směs pachů; někdy jsou sotva patrné, jindy pronikavé, ale vždy jsou přítomné. Tyto pachy jsou součástí mého života tak dlouho, že si je občas představuji i ve spánku.

Těla vyzdvížená z vody mají nejpálčivější zápach. Pach utonulé oběti, kterou pitvala Santangelová, přebíral na chodbě vládu nad stále přítomným aroma dezinfekce a deodorantů.

Umlácená žena ležela na vzdálenějším stole. Měla opuchlý a znetvořený obličej a na levém boku fialovou skvrnu – livor mortis, kdy se krev v mrtvém těle ukládá směrem dolů.

Robitaille se probíral ženinými vlasy a centimetr po centimetru prozkoumával kůži na hlavě. Pelletier jí prohlížel prsty u nohou.

LaManche a fotografka ze SIJ stáli u bližšího stolu. Žena byla hodně vysoká a hodně bledá. Jmenovka na košili hlásala S. Tanenbaumová. Neznala jsem ji.

Třetího u stolu ale ano. Andrew Ryan.

Když jsme k nim došli, LaManche přiložil pravou ruku zpátky vedle tělíčka, zvedl levou a začal ji prohlížet. Nic nekomentoval, nic si nepsal.

Věděla jsem, kam se ubírají šéfovy myšlenky. Žádná obranná zranění. Samozřejmě že ne. Miminko bylo bezmocné, nedokázalo udělat nic, aby si zachránilo život, o který ho dle všeho nepřipravil úder. Nedala se předpokládat ani reflexní reakce.

Jedna věc mě upoutala hned. Všichni v pitevně pracovali tiše a otázky či pokyny kladli tlumeným hlasem. Žádné vtípky. Žádné poznámky. Ani stopa po cynickém humoru, který obvykle na místech činu a v pitevnách uvolňuje napětí.

Nahé miminko leželo na chladném nerezovém stole a vypadalo nesmírně zranitelně.

„Děkuji, Temperance.“ LaMancheovy oči nad okrajem roušky byly smutné a unavené. „Dítě měří třicet sedm centimetrů.“

Haaseho pravidlo: během posledních pěti měsíců gravidity se délka plodu v centimetrech vydělená pěti rovná počtu měsíců těhotenství. Rychle jsem počítala.

„Na donošené dítě je moc malá,“ řekla jsem.

„*Oui*. Temeno-kostrční délka. Biparietální průměr. Všechny ostatní míry. Mne i detektiva by zajímalo, s jakou přesností byste dovedla stanovit věk.“

Věděla jsem, co LaManche chce. Plod se považuje za životaschopný po ukončení sedmého měsíce těhotenství. Narodí-li se dříve, může přežít, ale bez lékařského zásahu dost těžko.

„Pokud byste nezjistili žádnou abnormalitu, a matka přesto tvrdila, že dítě bylo nedonošené a narodilo se mrtvé,“ poznamenala jsem.

„To obvykle říkají. Dítě bylo mrtvé, zpanikařila jsem a schovala tělo.“ Ryanovi se napjaly svaly na čelisti. Uvolnily. „Bez svědků a důkazů je v takových případech obžaloba peklo.“

Chvilí jsem uvažovala. „Na dítě ze stropu jsem se zatím nedívala, ale to z lavice pod oknem je vysušené a zkroucené. Tkáň pevně drží, takže bude asi dost obtížné oddělit kosti, aniž bychom je poškodili. Standardní rentgen se dá využít jen do omezené míry, protože kosti se překrývají. Myslím, že nejlepší, co můžeme s mumifikovanými ostatky udělat, je MSCT.“

Čtyři páry nechápavých očí.

„Počítačová tomografie multi-slice. Navrhuji, abychom ji použili i u tohoto dítěte. Díky téhle metodě mohu změřit a analyzovat kostru, i když je obalená měkkou tkání. Velkou výhodou MSCT je, že poskytuje izotopický obraz a nezkrusluje anatomickou realitu. Mohu měřit dlouhé kosti pro 2D rekonstrukci a získat anatomickou délku přímo, tedy bez nutnosti korekčního faktoru. Jakmile se podíváme na obrázky, můžete pokračovat v běžné pitvě.“

Když jsem mluvila, oči mi ulpěly na holčičce na stole. Byla už očištěná, ale zatím ji neomyli.

„Škodit to nemůže.“ LaManche pohlédl na Pomiera. „Personál

u Svaté Marie nám už v minulosti vyšel vstříc. Zavolejte na radiologii a zjistěte, zda můžeme použít jejich tomograf.“

Pomier spěchal, aby splnil pokyn. Jenže vyrazil příliš rychle. Zavadil o cylindr na přenosné lampě připevněné ke konci stolu. Stojan se zakymácel. Ryan zachytil výsuvné rameno s halogenovou zářivkou.

Světlo poskočilo a já si všimla jedné věci, kterou můj mozek nedokázal hned zpracovat.

Cožle?

„Pohni s tím ještě jednou,“ řekla jsem a naklonila se k miminku.

Ryan mě poslechl.

Ano. Tam. V místě, kde se pravé rameno stýkalo s křivkou krku. Nebyla to ani tak skvrna, protože o zdravém vzhledu kůže se nedalo mluvit, ale v porovnání s okolím to bylo tmavší místo.

Šedé buňky mi nabídly vysvětlení.

Ani jsem se neodvažovala doufat. Přistoupila jsem k pultu, vzala lupu a znovu si to místo prohlédla.

„Podívejte se na to,“ řekla jsem.

5

„*CALISSE*,“ ZAŠEPTAL LAMANCHE.

„Myslíš, že je to otisk?“ Ryanův tón byl tak skeptický, až jsem si říkala, zda pochybuje, anebo se jen snaží být objektivní.

„ALS?“ navrhoval Pomier.

„Ano, prosím,“ odpověděla jsem.

„Přinesu prášek,“ nabídla se Tanenbaumová.

Oba technici odešli a vzápětí se vrátili. Pomier nesl brýle a černou krabici s uchem, z níž trčela ohebná hůlka. Tanenbaumová měla v ruce sadu pro snímání otisků prstů.

„Možná na pár minut zhasneme,“ zavolala jsem na Pelletiera.

„Bez problému. Madam odjela na rentgen.“

Ukázala jsem na příslušnou oblast a Tanenbaumová nasypala dítěti na krk jasně oranžový prášek.

Pomier zavěsil CrimeScope CS-16-500, alternativní světelný zdroj schopný vyzařovat vlnové délky od infračervené po ultrafialovou. Když byl hotov, rozdal oranžově zbarvené plastové brýle. LaManche, Ryan, Tanenbaumová a já jsme si je nasadili.

„Připraveni?“ zeptal se Pomier.

LaManche přisvědčil.

Pomier zhasl stropní zářivku, nasadil si brýle, nastavil tlačítka na přístroji a hůlku umístil nad dětské tělíčko.

Světlo se pomalu plazilo po droboučkých bledých nožkách. Zkoumalo kopečky i údolí dokonalých prstíků, kolen, třísel a břicha. Ozářilo díрку, z níž visela seschlá pupečnicková šňůra.

Tu a tam se pod paprskem objevovala vlákna připomínající rozžha-

vené bílé drátky. Vlasy? Nitě? Možná k něčemu budou, možná ne. Pinzetou jsem je přenesla do plastové lahvičky.

Nakonec světlo ozářilo jemnou linii mezi pravým ramínkem a krkem dítěte. Pomier otočil knoflíkem, aby nastavil zelené spektrum, a pak pomalu zvyšoval vlnovou délku.

Bylo to tam. Ovál složený ze soustředných elips a kruhů.

Všichni jsme se naklonili blíž.

„*Bonjour*,“ pronesl Pomier ve tmě.

„Já se z toho...“

Ryan stál těsně vedle mě a já si zřetelně uvědomila přítomnost zcela nemárničních pachů. Kolínská Bay Rum, naškrobená bavlna, náznak mužského potu.

Byla jsem z toho nesvá a rychle jsem se narovнала. „Pokožka je velmi jemná a hebká, takže u miminka se latentní otisk získává snáz než u dospělého,“ poznamenala jsem zastřeným hlasem.

Něco zarachotilo a já věděla, že Tanenbaumová nasazuje na objektiv digitálního fotoaparátu oranžový filtr. Všichni jsme čekali, až několikrát cvakne spoušť. Další série zvuků mi napověděla, že pomocí přílnavého štítku přenáší otisk.

„*Je l'ai*,“ oznámila po několika minutách. „Mám to.“

Ačkoli jsme pátrali ještě půl hodiny ve tmě, naše snažení neodhalilo nic zajímavého. Přesto jsme byli všichni napjatí jak strunky.

Pomier rozsvítil a pak se odebral zjišťovat dostupnost tomografu v Nemocnici svaté Marie.

Tanenbaumová odešla zadat svůj úlovek do CPIC, kanadského policejního informačního centra. Stejně jako americký AFIS, automatický identifikační systém otisků prstů, i CPIC funguje jako databáze otisků a dalších informací, které jsou zásadní pro policejní vyšetřování.

LaManche pokračoval v ohledání dětského těla. Ryan vyrazil nahoru, aby zkontroloval, jaké nové informace vypluly na povrch v souvislosti s Amy Robertsovou /Almou Rogersovou /Alvou Rodriguezovou a Ralphem Tresem.

Když jsem se vrátila do pitevny číslo čtyři, Lisa už měla hotové foto-

grafie LSJML-49277 i LSJML-49278. Rentgenové snímky prvního případu připevnila na světelné prohlížečky na stěnách místnosti.

Začala jsem je studovat, ačkoli má očekávání byla spíš pesimistická. Právem. Miminko z lavice u okna bylo tak zkroucené a kosti se natolik překrývaly, že vyhodnocení bylo obtížné a měření zcela nemožné. Zklamaneč jsem přešla ke stolu, kde vedle prvního tělíčka ležely na rozbaleném ručníku i ostatky LSJML-49278.

Z miminka ze stropu zůstaly jen kosti a zbytky seschlých vazů. Lisa stihla pár kostiček srovnat, ale většina dosud ležela na kraji špinavého zeleného froté.

Nepřekvapilo mě, že jich nedokázala identifikovat víc. U novorozeněte nejsou lebeční kosti dovyvinuté a srostlé. Obratle jsou oddělené od malíčkových plotének. Každá polovina pánve se skládá ze tří nespojených kusů. Dlouhé kosti mají beztvaré konce bez anatomických detailů a spojů, které od sebe odlišují stehenní, holenní, lýtkovou, pažní, vřetenní a loketní kost. Totéž platí pro droboučké kostičky rukou a chodidel.

Podtrženo, sečteno: většina lidí nepozná kostru plodu, ani kdyby je praštila do hlavy. I když je člověk vyškolený v dětské osteologii, může být klasifikace jednotlivých prvků obtížná.

Podívala jsem se na hodiny. Už bylo skoro jedenáct.

„Tohle půjde pomalu,“ řekla jsem Lise. „Jestli máte jinou práci, klidně to zvládnou sama.“

Tvářila se nerozhodně, ale nakonec řekla: „Kdybyste mě potřebovala, zavolejte.“

Začala jsem sestavovat lebku. Rýsoval se mi tvar připomínající vybuchlý květ růže. Kost čelní, kosti temenní, kost klínová, kosti spánkové a kost týlní. Při třídění jsem zaznamenávala detaily.

Týlní kost tvoří zadní spodní část lebky. U plodu se skládá ze čtyř dílů. *Pars squama* je horní, zakulacená část. Párová *pars lateralis* a jedna *pars basilaris* leží dole u velkého týlního otvoru, jímž prochází mícha do mozku.

Pomocí posuvných měřitek jsem změřila droboučkou *pars basilaris*. Byla širší než delší, což miminko řadilo asi do sedmého měsíce těhotenství.

Pak jsem měřítko přiložila k oběma koncům *pars lateralis* a načetla

hodnotu. Byla delší než *pars basilaris*. Tím se vývoj posunul do osmého měsíce gravidity.

Vybrala jsem plochou část spánkové kosti se zubatým okrajem z pravé strany dětské lebky. Droboučkový kruh tvořící dutinu pro sluchové ústrojí měl otevřený sluchový kanálek.

Srůst v tomto místě posunul věk ještě dál, do devátého měsíce.

Pak jsem identifikovala obličejové kosti. Horní čelist a lícní kosti, čichová kost, nosní kosti, patrové kosti, droboučkové spirálky uvnitř nosu. Dolní čelist.

Lidská spodní čelist uprostřed srůstá teprve po prvním roce. Zkoumala jsem pravou a levou polovinu a hluboko v dásních jsem si všimla drobných zoubků. Žádné překvapení. Zubní pupeny se objeví od devátého do jedenáctého týdne intrauterinního vývoje. I když jsem viděla částečně zformované korunky, pro zhodnocení stupně vývoje chrupu budou nutné rentgenové snímky.

Pokračovala jsem dál. Rozložila jsem ostatní kosti, změřila kosti paží a nohou a porovnála jsem údaje se standardizovanou tabulkou. Všechna měření odpovídala gestačnímu věku odvozenému od vývojového stadia lebky.

Ohledně věku jsem se dozvěděla vše, co se dalo, a tak jsem mohla s klidným svědomím přejít k vysušené tkáni na kostech.

V poledne zaskočil Pomier, aby mi řekl, že tomograf u Svaté Marie bude k dispozici dnes večer po deváté. Radiolog Leclerc na nás počká v nemocniční hale. Doktor Leclerc prosí o diskrétnost. Živí pacienti. Mrtvá miminka. Rozuměla jsem tomu.

Lisa za mnou chodila v půlhodinových intervalech. Pokaždé jsem jí zopakovala, že mi sólová práce vyhovuje.

A byla to pravda. Nedůvěřovala jsem emocím, které ve mně vířily. Vzpomínky na Kevina. Smutek z mrtvých dětí. Vztek na ženskou, která je zabila. Upřednostňovala jsem samotou.

V jednu jsem měla kosti očištěné. Kručelo mi v žaludku a vpředu za čelem mě začínala bolet hlava. Věděla jsem, že bych si měla dát přestávku na oběd. Ale nemohla jsem. Než vrátím miminka do studeného tmavého boxu, musím zjistit, co se dá.

Postavila jsem si stoličku k mikroskopu a začala jsem pečlivě zkoumat každou kost. Milimetr po milimetru jsem prohlížela těla kostí, metafýzy, epifýzy, žlábký, švy, otvory, jamky a hledala známky choroby, malformace nebo poranění.

Těsně po třetí mi zavolal Ryan, že Ralph „Rocky“ Trees sice nemá od osmnácti let žádný záznam, ale vyšetřovali ho jako mladistvého. I když je spis uzavřený, zažádal o něj.

Rockyho výpověď se potvrdila. Vozí náklady pro svého švagra Philippa „Phila“ Fasta. Švagrovi patří malá firma s několika tiráky a skladem. Trees byl mimo Saint-Hyacinthe od minulého úterý ráno do nedělního odpoledne. Při zmínce, že by Rocky mohl mít přítelkyni, se prý Phil jen ušklíbl.

To bylo všechno. Žádný pozdrav. Žádné, jak se máš. Žádné rozloučení. Ve čtyři čtyřicet jsem měla překyselený žaludek, v hlavě mi dunělo a záda mě páčila. Ale dokončila jsem analýzu. Bohužel informací na formuláři bylo žalostně málo.

Pohlaví: neznámé.

Existují studie, které tvrdí, že tvar čelisti nebo pánve, případně odchylky v růstu kostí určují pohlaví plodu či novorozeněte. Já o tom přesvědčená nejsem.

Rasa: neznámá.

I když výrazný a nízký kořen nosu a široké lícní kosti naznačovaly mimoevropský původ, neměla jsem jak tuto hypotézu ověřit.

Vrozené abnormality: žádné.

Patologický nález: žádný.

Zranění: žádná.

Věk: donošený plod.

Tak málo. Tak krátký život.

Náladu jsem už tak měla na bodu mrazu a nyní klesla ještě níž.

Nechtělo se mi volat Lisu ani Tanenbaumovou, a tak jsem nafotila poslední sérii snímků sama. Pak jsem posbírala kosti do malé plastové nádoby a na víčko i na stranu nadepsala LSJML-49278.

Jako robot jsem přidala nádobu na vozík a vjela dvojitými dveřmi do márnice. „Sbohem, maličká,“ řekla jsem tiše, když se dveře boxu zavřely.

Zrovna jsem balila ostatky LSJML-49277 do igelitové fólie, když mi na stole zazvonil telefon. Nechtělo se mi s nikým vybavovat ani být milá, a tak jsem ho ignorovala.

Uložila jsem miminko z lavice do čtvercové plastové krabice, obložila ho další zmuchlanou fólií a na vnější stranu napsala číslo případu. Pak jsem vyplnila a podepsala formulář o předání důkazního materiálu. Jeli-kož mumifikované tělíčko povezu z márnice já, je potřeba dodržet pře-depsaný postup.

Když jsem skončila s ostatky, pustila jsem se do ručníků.

Stejně jako vlákna získaná z tělíčka z koupelny, které pitvá LaManche, poputují i ručníky do příslušné laboratoře a patrně i na testy DNA. Opět platí: možná to k něčemu bude, možná ne.

Uložila jsem ručník ze stropu do sáčku na důkazní materiál, na štítek nadepsala příslušné informace a odložila balíček na okraj pultu.

Když jsem zvedala ručník z lavice, něco spadlo na zem a tiše cinklo. Zvědavě jsem to sebrala.

V ruce jsem držela malý sametový sáček se zatahovací šňůrkou. Otev-řela jsem ho. Hmota uvnitř připomínala hrubě mletý šterk. Vysypala jsem ho na dlaň. Ve směsi bylo pět zelených oblázků o průměru něko-lika centimetrů.

„Sláva. Tak tohle rozluští případ.“ V prázdné místnosti neměl můj sarkasmus kýžený efekt.

Vyfotila jsem kamínky, nasypala je do skleničky, uzavřela do sáčku na důkazní materiál, a ten jsem přiložila ke žlutému ručníku. Pak jsem zatelefonovala Lise.

Nebrala to.

Podívala jsem se na hodiny. Deset minut po šesté. Jasně že odešla. Všichni jsou už pryč.

Padla na mě tíha atomové váhy urania. Odnesla jsem nádobku s kostmi miminko z lavice do márnice vedle pitevny číslo tři a umístila ji na vozík k ostatkům z koupelny, které byly už zabalené v samostat-ném pytli. Pak jsem se vydala k výtahu.

Suterén byl vylidněný. Stejně tak jedenácté patro. Budova bzučela oním strašidelným tichem, jímž se vyznačují opuštěná pracoviště.